

Tunnistetiedot poistettu

Käännös

C-596/20 - 1

Asia C-596/20

Ennakkoratkaisupyyntö

Jättämispäivä:

12.11.2020

Ennakkoratkaisupyyntön esittänyt tuomioistuin:

Fővárosi Törvényszék (Budapestin alioikeus, Unkari)

Ennakkoratkaisupyyntön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

28.9.2020

Kantaja:

DuoDecad Kft.

Vastaaja:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Unkarin valtion vero- ja tullihallinnon valitusasioita käsittelevä osasto)

Fővárosi Törvényszék (Budapestin alioikeus, Unkari) on tehnyt hallintoriita-asiassa, joka on pantu vireille veropäätökseen liittyvän riidan [– –] ratkaisemiseksi ja jossa asianosaisina ovat DuoDecad Kft. ([– –] Budapest [– –]), kantajana, vastaan Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Unkarin valtion vero- ja tullihallinnon valitusasioita käsittelevä osasto) ([– –] Budapest [– –]), vastaajana, seuraavan

välipäätöksen

Tämä tuomioistuin aloittaa Euroopan unionin tuomioistuimessa ennakkoratkaisumenettelyn ja esittää sille seuraavat kysymykset:

1. Onko neuvoston direktiivin 2006/112 2 artiklan 1 kohdan c alakohtaa, 24 artiklan 1 kohtaa ja 43 artiklaa tulkittava siten, että know-how-lisenssin saaja – unionin jäsenvaltioon (pääasian kohteena olevassa tapauksessa Portugaliin) sijoittautunut yhtiö – ei suorita verkkosivustolla saatavilla olevia

palveluja loppukäyttäjille, joten se ei voi olla toiseen jäsenvaltioon (pääasian kohteena olevassa tapauksessa Unkariin) sijoittautuneen verovelvollisen know-how'ta koskevan teknisen tukipalvelun kohteena alihankkijana, vaan viimeksi mainittu suorittaa tämän palvelun viimeksi mainittuun jäsenvaltioon sijoittautuneen know-how-lisenssin antajalle olosuhteissa, joissa

- a) lisenssin saajalla oli käytettävissään toimistotiloja, jotka oli vuokrattu ensin mainitusta jäsenvaltiosta, tietotekninen ja toimistoinfrastruktuuri, oma henkilöstö ja laaja kokemus sähköisestä kaupankäynnistä, ja sillä oli laajat kansainväliset suhteet omaava omistaja ja sähköisen kaupankäynnin alalla pätevä ylläpitäjä
- b) lisenssin saaja oli saanut know-how'ta, joka sisälsi verkkosivustojen toimintaprosessin ja niiden päivitykset, antoi tätä koskevia lausuntoja, esitti muutoksia näihin prosesseihin ja hyväksyi ne
- c) se oli verovelvollisen tämän know-how'n perusteella suorittamien palvelujen vastaanottaja
- d) se sai säännöllisesti raportteja, jotka koskivat alihankkijoiden suorittamia palveluja (erityisesti liikenne verkkosivustoilla ja pankkitililtä suoritettut maksut)
- e) se rekisteröi omissa nimissään internettunnuksia, jotka mahdollistavat pääsyn verkkosivustoille internetin välityksellä
- f) se mainittiin verkkosivustoilla palveluntarjoajana
- g) se suoritti toimenpiteitä, joiden tarkoituksena oli säilyttää verkkosivustojen suosio
- h) se teki omissa nimissään sopimuksia palvelujen suorittamiseksi tarvittavien työntekijöiden ja alihankkijoiden (erityisesti pankkien, jotka tarjosivat pankkikorttimaksua verkkosivustolla, suunnittelijoiden, jotka tarjosivat sivustoilla saatavilla olevan sisällön, ja sisältöä markkinoivien webmasterien) kanssa
- i) sillä oli käytettävissään täydellinen järjestelmä, jolla vastaanotettiin tulot, jotka olivat peräisin kyseisen palvelun suorittamisesta loppukäyttäjille, kuten pankkitilit, valtuudet määrätä yksinoikeudella ja täysimääräisesti näistä tileistä, loppukäyttäjää koskeva tietokanta, jonka perusteella oli mahdollista laatia heille laskuja palvelun suorittamisesta, sekä oma laskutusohjelma
- j) se ilmoitti verkkosivustoilla oman kotipaikkansa ensin mainitussa jäsenvaltiossa asiakkaiden fyysisenä palvelupaikkana ja
- k) se on sekä lisenssin antajasta että know-how'ssa kuvattujen tiettyjen teknisten prosessien toteuttamisesta vastaavista unkarilaisista alihankkijoista riippumaton yhtiö,

kun otetaan lisäksi huomioon, että i) vastaava ensin mainitun jäsenvaltion viranomainen, joka on asianmukainen elin tutkimaan nämä objektiiviset ja kolmansien osapuolten tarkistettavissa olevat olosuhteet, vahvasti edellä kuvatut olosuhteet; ii) se, että tämän jäsenvaltion yhtiö ei voinut turvautua maksupalveluntarjoajaan, joka takaisi maksun vastaanottamisen pankkikorttimaksuna verkkosivuilla, oli objektiivinen este palvelun suorittamiselle toisessa jäsenvaltiossa verkkosivustojen avulla, mistä syystä tähän jäsenvaltioon sijoittautunut yhtiö ei koskaan suorittanut verkkosivustolla käytettävissä olevaa palvelua ennen tutkittua ajanjaksoa eikä sen jälkeen, ja iii) lisenssinantajayhtiö ja siihen sidoksissa olevat yhtiöt saivat internetsivuston toiminnasta edun, joka on kokonaisuutena suurempi kuin erotus, joka saadaan sovellettaessa arvonlisäverokantaa ensin mainitussa jäsenvaltiossa ja jälkimmäisessä jäsenvaltiossa?

2. Onko arvonlisäverodirektiivin 2 artiklan 1 kohdan c alakohtaa, 24 artiklan 1 kohtaa ja 43 artiklaa tulkittava siten, että know-how-lisenssin antaja – toiseen jäsenvaltioon sijoittautunut yhtiö – suorittaa internetsivustolla saatavilla olevia palveluja loppukäyttäjille, joten se on verovelvollisen know-how'n teknisen tukipalvelun vastaanottaja alihankkijana, eikä viimeksi mainittu suorita tätä palvelua ensin mainittuun jäsenvaltioon sijoittautuneelle lisenssin saajalle olosuhteissa, joissa

- a) lisenssinantajayhtiön omat resurssit koostuivat yksinomaan vuokratusta toimistotilasta ja sen toimitusjohtajan käyttämästä tietokoneesta
- b) sen ainoita omia työntekijöitä olivat toimitusjohtaja ja oikeudellinen neuvonantaja, joka työskenteli osa-aikaisesti muutaman tunnin viikossa
- c) sen ainoa sopimus oli know-how-kehityssopimus
- d) se määräsi, että lisenssin saaja kirjaisi omistuksessaan olevien verkkotunnusten nimet omiin nimiinsä viimeksi mainitun kanssa tehdyn sopimuksen mukaisesti
- e) se ei esiintynyt koskaan kyseisten palvelujen tarjoajana kolmansiin osapuoliin, erityisesti loppukäyttäjiin, pankkeihin, jotka tarjosivat pankkikorttimaksua verkkosivuilla, verkkosivustojen sisällöntuottajiin eikä sisältöä markkinoiviin webmastereihin nähden
- f) se ei koskaan laatinut tositteita, jotka liittyvät verkkosivustoilla saatavilla oleviin palveluihin, lukuun ottamatta lisenssioikeuksiin liittyvää laskua, ja
- g) sillä ei ollut käytettävissään järjestelmää (kuten pankkitilejä ja muita infrastruktuureja), jotka olisivat mahdollistaneet verkkosivustojen välityksellä suoritetusta palvelusta saatujen tulojen vastaanottamisen,

kun otetaan huomioon sekin, että 17.12.2015 annetun tuomion WebMindLicenses (C-419/14, EU:C:2015:832) mukaan sillä seikalla, että know-how'n on luonut

lisenssinantajayhtiön toimitusjohtaja ja ainoa osakkeenomistaja ja että tämä sama henkilö vaikutti kyseisen know-how'n kehittämiseen ja hyödyntämiseen sekä siihen tukeutuvien palvelujen suorittamiseen tai määräsi niistä, ei sellaisenaan ole ratkaisevaa merkitystä, joten luonnollinen henkilö, joka on lisenssinantajayhtiön toimitusjohtaja ja omistaja, on myös sellaisten alihankkijoina olevien yhtiöiden – ja siten kantajan – toimitusjohtaja ja/tai omistaja – jotka työskentelevät yhdessä palveluja suorittaessa alihankkijoina lisenssin saajan lukuun hoitamalla niille kuuluvia edellä mainittuja tehtäviä?

[– –] [kansallisen lainsäädännön prosessioikeuteen liittyviä seikkoja]

Perustelut

I. Tosiseikkoja koskeva tiivistelmä

KT ja Jasmin Media Group Kft:n 12 työntekijää perustivat 8.10.2007 kantajana olevan yhtiön, joka toimii pääasiallisesti ohjelmointialalla. KT osti 28.2.2011 saakka vähemmistöosakkaiden osakkeita, HP:n osakkeita lukuun ottamatta. Kantajana oleva yhtiö työllisti ammatillaisia, joilla oli useiden vuosien työkokemus, ja sitä pidetään vakaan teknisen toimintaympäristön ansiosta markkinajohtajana multimediasisällön toimittamisessa internetin välityksellä. Sen suurin asiakas oli portugalilainen yhtiö Lalib Lda., jolta se laskutti heinäkuusta joulukuuhun 2009 ja koko vuoden 2011 aikana yhteensä 8 086 829,40 euroa avustus-, ylläpito- ja sovelluspalveluista.

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet Budapesti Adó- és Vámigazgatósága Társas Vállalkozások Ellenőrzési Főosztály I. Társas Vállalkozások Ellenőrzési Osztály 6. (Unkarin vero- ja tullihallinnon itäisen Budapestin alueen vero- ja tulliyksikön liikeyritysten tarkastusosaston nro 1 liikeyritysten tarkastusjaosto nro 6) kohdisti kantajaan verotarkastuksen verohallinnon sääntelystä annetun vuoden 2017 lain nro CLI (az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény) 89 §:n 1 momentin a kohdan mukaisesti. Tarkastuksen kohteena oli arvonnalisävero, ja se liittyi vuoden 2009 jälkipuoliskoon ja koko tilivuoteen 2011. Tarkastuksen perusteella verohallinto määräsi ensimmäisessä asteessa 10.2.2020 tehdyllä päätöksellä [– –], jossa se otti huomioon kantajan huomautukset [– –], kantajan maksettavaksi 458 438 000 Unkarin forintin (HUF) suuruisen erotuksen, jota se piti verovelkana, ja määräsi sille lisäksi 343 823 000 HUF:n veroseuraamuksen 129 263 000 HUF:n suuruisine viivästyskorkoineen.

Kantajan valitettua ensimmäisessä asteessa tehdystä päätöksestä vastaaja pysytti verohallinnon ensimmäisessä asteessa tehdyn päätöksen 6.4.2020 tekemällään päätöksellä [– –].

Portugalilainen yhtiö Lalib Gestao e Investimentos LDA (jäljempänä Lalib) perustettiin 16.2.1998 Portugalin lainsäädännön mukaisesti, ja se suoritti asianomaisen ajanjakson aikana pääasiallisesti sähköisiä viihdepalveluja.

Vastaajana olevan veroviranomaisen päätökset perustuivat kyseisen viranomaisen hallinnollisen menettelyn aikana tekemään toteamukseen, jonka mukaan kantajan Lalibille suorittamien palvelujen tosiasiallinen vastaanottaja ei ollut Lalib vaan WebMindLicenses (jäljempänä WML).

Vastaajan päätöksistä nostetun kanteen mukaan kantaja perustaa vaatimuksensa siihen, että sen mielestä olisi todettava, että paikka, jossa palvelu suoritettiin Lalibille, oli Portugali, koska kaikki unionin tuomioistuimen asettamat vaatimukset täyttyvät. Sen mielestä vastaajan päätös on virheellinen myös kyseisten sähköisten palvelujen suorittamisen keskeisen sisällön osalta eli käyttäjille suoritettujen palvelujen osalta, koska siinä katsotaan virheellisesti, että tämä palvelu tarkoittaa verkkosivujen välitöntä teknistä hyödyntämistä, eikä oteta tästä syystä huomioon tarvittavien aineellisten resurssien ja henkilöresurssien riittävyttä eikä sitä, että Lalibilla on kaikki palvelun suorittamiseen vaadittavat resurssit tosiasiallisesti käytettävissään. Päätöksessä ei arvioida asianmukaisesti sähköisten palvelujen suorittamisen olennaista sisältöä. Kantaja väittää, että samalla tavoin kuin muut yhteistyötä tekevät yritykset, se suoritti avustavia palveluja suoraan Lalibille eikä WML:lle. Kantajan väitteen mukaan Lalibin toiminta asioissa, joissa mennään pidemmälle kuin rutiinitehtäviin, joita know-how ei koske, on myös aktiivista ja myönteistä: se tarkastaa ja valvoo Docler-konsernin yrityksiä ja antaa niille ja siten myös kantajalle ohjeita. WML sen enempää kuin KT:kään ei puuttunut Lalibin tekemiin sopimuksiin sopimusten kohteiden ominaisuudessa, joten ne eivät ole esittäneet kantajalle pyyntöjä, jotka kuuluisivat palvelujen vastaanottajalle, eivätkä antaneet niitä koskevia ohjeita. Lalib valvoi palvelujen suorittamiseen liittyvän toiminnan osalta käyttäjiä ja sai tarvittavat luvat edustajiltaan. Kantaja väitti, että WML:ää vastaan käydyn menettelyn yhteydessä [Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adózók Adóigazgatósága] (suurten verovelvollisten verotukseen liittyvistä kysymyksistä vastaava valtion vero- ja tullihallinnon pääosasto, Unkari) pyysi Portugalin viranomaisia selventämään tosiseikkoja kyseisessä asiassa annettuun tuomioon sisältyvien määräysten osalta. Portugalin viranomaiset totesivat kyseiseen kansainväliseen pyyntöön antamassaan vastauksessa selkeästi, että Lalib oli sijoittautunut Portugaliin, että se oli asianomaisen ajanjakson aikana tosiasiallisesti harjoittanut liiketoimintaa omaan lukuunsa ja omalla riskillään ja että sillä oli käytettävissään kaikki kansainvälisellä tasolla hankitun osaamisen hyödyntämiseksi tarvittavat tekniset ja henkilöresurssit. Kantaja katsoo, että veron määrääminen WML:lle kyseisistä liiketoimista oli lainsäädännön vastaista ja että Lalib oli tosiasiallisesti sopimuspuolena. Palvelun suorittamispaikka ei ollut Unkarissa, koska sellaisten rahoituslaitosten puuttuminen, jotka olisivat mahdollistaneet sen, että aikuisviihdesivustolla voitaisiin suorittaa maksu pankkikortilla, oli sille objektiivisena esteenä. Tästä syystä ennen yhteistyötä Lalibin kanssa myös verkkosivuilla saatavilla olleen palvelun suorittaja, joka oli tuolloin vielä Docler-konserniin kuulunut yritys, sijaitti ulkomailla. Joka tapauksessa kyseisten palvelujen suorittajana oli ulkopuolisten näkökulmasta Lalib eikä WML. Lalib teki sopimukset omissa nimissään, se piti tiedostoa asiakkaista, jotka maksoivat vastikkeen palveluista, ja se oli ainoa, jolla oli näiden palvelujen suorittamisesta saadut tulot käytettävissään. Lalib valvoi joka

tapauksessa know-how'n kehittämistä ja päätti sen käyttöönotosta. Mitään fyysistä palvelupaikkaa tai Unkarissa sijaitsevaa toimistoa ei ilmoitettu asiakkaalle, vaan vain Lalibin kotipaikka. Se katsoo, että nyt käsiteltävässä asiassa palvelun suorittamispaikan määrittämiseksi on tulkittava ja sovellettava direktiivin 2006/112 2 artiklan 1 kohdan c alakohtaa, 24 artiklan 1 kohtaa ja 43 artiklaa.

Vastaajan mielestä sen päätöksiin sisältyvä määräys verovelvollisuudesta oli perusteltu. Se väitti, että aikaisemmassa menettelyssä ensimmäisessä asteessa annettussa tuomiossa todettiin, että verohallinnon piti osoittaa, että Lalib ei suorittanut palvelua eli internetsivuston hyödyntämistä Portugalissa, vaan että tämän asian kantaja huolehti siitä tosiasiallisesti Unkarissa, ja että verohallinnon piti osoittaa kyseinen seikka objektiivisten tosiseikkojen perusteella, mikä on tehty pääasian tosiseikkojen avulla. Verohallinto järjesti uuden käsittelyn WML:n osalta ja esitti siinä, että palvelua ei suorittanut Lalib vaan sen suoritti WML Unkarista ja että kyseinen lisenssisopimus oli fiktiivinen. Sen mielestä tämä oikeudenkäynti ei täytä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia edellytyksiä, joiden täyttyminen olisi välttämätöntä ennakkoratkaisupyynnön esittämiseksi unionin tuomioistuimelle. Se täsmensi lisäksi yhtäältä, että sen mielestä unionin tuomioistuin on jo antanut ratkaisun kantajan vaatimuksesta esitettäviin kysymyksiin, ja totesi toisaalta, että tosiseikkojen arviointi kuului ennakkoratkaisupyynnön esittävälle kansalliselle tuomioistuimelle. Unionin tuomioistuin on jo tulkinnut direktiivin 2 artiklan 1 kohdan c alakohtaa, 24 artiklan 1 kohtaa ja 43 artiklaa. Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Budapestin hallinto- ja työtuomioistuin) saattoi vireille kyseisten säännösten tulkittamiseksi WML:n vaatimuksesta aloitetussa menettelyssä nyt käsiteltävän asian kantajan pyynnöstä unionin tuomioistuimessa ennakkoratkaisumenettelyn, jossa viimeksi mainittu määritteli selkeästi perusteet, joiden mukaisesti kansallinen tuomioistuin voi ratkaista loppukäyttäjille suoritettavan palvelun suorituspaikan. Unionin tuomioistuin tulkitsi tuomiossaan juuri edellä mainittuja unionin oikeussääntöjä.

II. Kansallisen lainsäädännön kuvaus

Siltä osin kuin kyseessä ovat täytäntöönpanopaikkaa koskevat oikeussäännöt, jotka sisältyvät vuoden 2007 arvonnisäverolakiin (az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény), sekä asianosaiset että ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin katsovat, että [kyseiseen lakiin sisältyvät täytäntöönpanopaikkaa koskevat oikeussäännöt] ovat arvonnisäverodirektiivin säännösten mukaisia, sillä direktiivissä säädetään, että jos palveluja suoritetaan henkilölle, joka ei ole verovelvollinen, palvelujen suorittamispaikka on paikka, jonne palvelun suorittaja on sijoittautunut.

Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin huomauttaa kuitenkin, että vastattaessa siihen kysymykseen, mitä tahoja voitaisiin pitää palvelun tarjoajana, on tarpeen tutkia ensisijaisesti kyseisen palvelun vastaanottajan ja suorittajan välistä sopimussuhdetta, mutta unionin tuomioistuimen aikaisemmassa

oikeudenkäytännössä annetun tuomion, jossa WML oli asianosaisena, valossa **Portugalin ja Unkarin veroviranomaiset omaksuvat** jäsenvaltioiden veroviranomaisina kyseisen tuomion perusteella **erilaiset näkemykset siitä, missä paikassa palvelu tosiasiallisesti suoritettiin.**

III. Perusteet, joiden vuoksi ennakkoratkaisupyynnön esittäminen on tarpeen

Ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen oikeudellisten perustelujen mukaan asianosaisten välistä riitaa ei voida ratkaista tämän oikeudenkäynnin yhteydessä tulkitsematta unionin oikeutta, erityisesti neuvoston direktiivin 2006/112 2 artiklan 1 kohdan c alakohtaa, 24 artiklan 1 kohtaa ja 43 artiklaa, eikä ilman sitä, että kansallinen tuomioistuin soveltaa kyseistä tulkintaa. Pääasian oikeudenkäynnin tosiseikkojen yhteydessä on todettava, että Portugalin ja Unkarin veroviranomaiset, jotka ovat jäsenvaltioiden veroviranomaisia, ovat käsitelleet samaa liiketoimea eri tavoin verotuksellisesta näkökulmasta. Molemmat jäsenvaltiot ovat ilmoittaneet, että niillä on oikeus kantaa arvonlisävero kyseisestä liiketoimesta.

[– –] [perustelujen toistoa] Unionin tuomioistuin on jo verrannut eri jäsenvaltioiden lainsäädäntöä neuvoston direktiivin 2006/112 2 artiklan 1 kohdan c alakohtaan, 24 artiklan 1 kohtaan ja 43 artiklaan ja tulkinnut myös palvelujen suorittamiseen liittyviä arvonlisäverodirektiivin säännöksiä tuomiossa WML. Ennakkoratkaisua pyytää tuomioistuin katsoo kuitenkin, että nyt käsiteltävässä asiassa tarvitaan tämän lisäksi lisätulkintaa sen vuoksi, että Portugalin ja Unkarin veroviranomaiset ovat jo tehneet eri päätelmiä unionin tuomioistuimen tuomioista, jotka liittyivät samojen unionin oikeussäännösten tulkintaan.

Tätä oikeudenkäyntiä on edeltänyt ennakkoratkaisupyynnö, jonka esitti tuomioistuin, joka tutki WML:n hallintovalituksen, joka koski osaa tilivuodesta 2009 sekä tilivuotia 2010 ja 2011 ja josta unionin tuomioistuin antoi ratkaisun asiassa C-419/14. Unionin tuomioistuin totesi kyseisessä asiassa, että sen selvittämiseksi, oliko kyseinen sopimus täysin keinotekoinen järjestely, jolla peiteltiin sitä, ettei lisenssinsajayhtiö todellisuudessa suorittanut kyseisiä palveluja vaan että ne todellisuudessa suoritti lisenssinantajayhtiö, kansallisen tuomioistuimen on analysoitava kaikki pääasian tosiseikat, ja määrittä olosuhteet, joiden on oltava selvityksen kohteena; tämän tuomion perusteella voidaan todeta, että unionin tuomioistuin piti ratkaisevan tärkeänä sitä, oliko Lalibilla Portugalissa toimitiloja, infrastruktuuria ja henkilöstöä ja harjoittiko se toimintaa omilla nimissään, omalla vastuullaan, omaan lukuunsa ja omalla riskillään. Tämän perusteella on kysyttävä, voidaanko katsoa, että Lalib on Portugaliin sijoittautunut yhtiö, ja jos voidaan, onko se näin ollen kantajan palvelujen vastaanottaja.

Tässä yhteydessä tämän oikeudenkäynnin yhteydessä erityisen tärkeä on kysymys perusteista, joiden mukaan jäsenvaltion tuomioistuimen on arvioitava vallitsevia olosuhteita, kun se määrittää kyseisten verkkosivujen välityksellä suoritettavien

palvelujen suorituspaikan ja vastaavasti oikeuden väärinkäytön. On pohdittava, voiko loppukäyttäjille suoritettavan palvelun suorituspaikka olla Unkarissa, ja näin ollen, voidaanko kantajan ja Lalibin välistä liiketoimea pitää täysin keinotekoisena huolimatta siitä, että Lalib oli monimutkaisen sopimusverkoston ja palvelun suorittamisen kannalta välttämättömien palvelujen keskipisteenä, ja siitä, että se tarjoaa palvelun suorittamisen välttämättömät edellytykset omilla tiedostoillaan ja tietokoneohjelmillaan sekä kolmansina osapuolina olevien tai Lalib-konserniin taikka kantajan konserniin kuuluvien palveluntarjoajien avulla ottaen tällä tavoin itse vastatakseen palvelun suorittamiseen liittyvästä oikeudellisesta ja taloudellisesta riskistä, riippumatta siitä, että know-how'n omistajana olevaan konserniin kuuluvat alihankkijat, mukaan lukien kantaja, osallistuvat know-how'n teknistä soveltamista koskevaan prosessiin, ja siitä, että kantajayhtiön viimeisin omistaja – joka oli myös know-how'n omistajan toimitusjohtaja ja viimeisin omistaja – oli vaikuttanut know-how'n hyödyntämiseen. Asiassa esitetään kysymys siitä, miten on tulkittava sitä, että Lalibilla oli käytettävissään Portugalissa tiloja, infrastruktuuria ja henkilöstöä. Tuomioistuimet, jotka tutkivat aikaisemman WML:n vaatimuksesta käydyn menettelyn, määräsivät verohallinnon esittämään kysymyksiä Portugalin verohallinnolle ja ottamaan sen mukaan palvelun tosiasiallista suorituspaikkaa koskeviin tutkimuksiin. Portugalin verohallinto vahvisti, että Lalib harjoitti tosiasiallisesti taloudellista toimintaa Portugalissa ja että se teki sen omaan lukuunsa ja omalla riskillään. Portugali esitti asiassa WML käydyssä menettelyssä unionin tuomioistuimessa huomautuksia, ja sen edustaja oli henkilökohtaisesti saapuvilla ja osallistui suulliseen käsittelyyn, mistä syystä on ilmeistä, että Portugalin verohallinto tunsu tuomion WML olennaisen sisällön. Tästä huolimatta se pysytti näkemyksensä Lalibin sijoittautumista Portugaliin koskevasta kysymyksestä. Unkarin ja Portugalin veroviranomaiset pysyttivät aikaisemmat toisistaan poikkeavat näkemykset tuomiosta WML huolimatta. Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin katsoo siten, että tuomio WML ei ole riittävän selkeä nyt käsiteltävään asiaan sovellettavan oikeuskysymyksen osalta, joten sitä on välttämätöntä tulkita ja täsmentää.

Kuten unionin tuomioistuin on jo todennut tuomion KrakVet 51 kohdassa, havaitessaan, että samaa liiketoimintaa kohdellaan jonkin toisen jäsenvaltion verotuksessa eri tavalla, jäsenvaltion tuomioistuimilla, joiden käsiteltävänä on asia, jossa nousee esiin kysymyksiä sellaisten unionin oikeuden säännösten tai määräysten tulkinnasta, joiden suhteen niiden on tehtävä päätös, on mahdollisuus tai jopa velvollisuus sen mukaan, voidaanko niiden ratkaisuihin kansallisen oikeuden mukaan hakea tuomioistuimessa muutosta vai ei, esittää ennakkoratkaisupyyntö unionin tuomioistuimelle. On todettava, että unionin tuomioistuin on myös kiinteää toimipaikkaa koskevissa tuomioissa antanut lopullisen ratkaisun siitä, kummalle kahdesta jäsenvaltiosta verotusvalta kuuluu (tuomio C-168/84, Grunter Berkholz, ja tuomio C-231/94, Faaborg-Gelting Linien). Nyt käsiteltävässä asiassa, jossa kaksi jäsenvaltiota soveltaa erilaista verotuksellista luokittelua samaan liiketoimeen, ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin katsoo olevansa velvollinen esittämään tämän ennakkoratkaisupyyntöön unionin tuomioistuimelle. Koska kyseessä on

rajatylittävä liiketoimi, sen arviointi on merkittävä periaatteellinen ja unionin laajuinen kysymys, ei ainoastaan verovelvollisuuden paikan määrittämisen näkökulmasta vaan myös palvelujen vapaan liikkuvuuden näkökulmasta. Edellä esitetyn perusteella ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin aloittaa ennakkoratkaisumenettelyn unionin tuomioistuimessa lähinnä sen vuoksi, että jäsenvaltiot ovat edellä esitetyllä tavalla luokitelleet tapauksen verotuksellisesti eri tavalla. Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin pyytää esittämillään kysymyksillä unionin tuomioistuimelta ohjeita siitä, onko nyt käsiteltävän asian kohteena olevan liiketoimen osalta lainmukaista todeta verovelvollisuus Portugalin veroviranomaisten tavalla vai Unkarin veroviranomaisten tavalla ja kummanko näistä kahdesta jäsenvaltiosta on kannettava vero kyseisestä liiketoimesta. Tältä osin tiedustellaan, miten merkityksellisiä annetut perusteet ovat arvioinnin kannalta.

Arvonlisävero on Euroopan unionissa yhdenmukaistettu vero, joten jäsenvaltioiden välinen yhteistyöllä on merkitystä, eikä se saa olla ainoastaan muodollista vaan on myös oletettava, että ulkomaisten veroviranomaisten virallinen näkemys hyväksytään. Kahden jäsenvaltion veroviranomaisten välisellä riidalla ei voi olla sellaista seurausta, että liiketoimen osallistujilta kannetaan vero kahteen kertaan sen vuoksi, että kaksi jäsenvaltiota omaksuvat eri näkemyksen liiketoimen aitoudesta ja palvelun suorittamispaikasta. Palvelujen suoritusten verotuksellisen liittymäpaikan vahvistavien säännösten tavoitteena on näet välttää toimivaltaristiriidat, jotka voivat johtaa kaksinkertaiseen verotukseen, joka olisi yhtenäisen arvonlisäverojärjestelmän perusajatuksen vastaista.

[– –] [– –] [kansallisen lainsäädännön prosessioikeuteen liittyviä seikkoja]

Budapest, 28.9.2020. [– –]

[– –]

[– –] [allekirjoitukset]